

## ΕΠΙΣΤΡΑΤΑ.

## Ε'.

Ἐγίνα ἥρως φοβερός . . . κυλιέμαι μὲς 'στὸ χῶμα,  
Γονυπετῶς καὶ πρηνηδὸν τσάφ τσοῦρ πυροβολῶ...  
Μὲ τοῦτα τὰ γυμνάσια μου πῆραν τὸ μυαλὸ,  
Καὶ μέσα εἰς τὸν ὕπνο μου γυμνάζομαι ἀκόμα.  
Γυμνάσια γιὰ πόλεμο μὲ σάκκο εἰς τὴν πλάτη,  
Τὴ 'μέρα 'στὴν Ἀκρόπολι, τὴ νύκτα 'στὸ κρεβάτι.

Δὲν εἶναι οἱ ἀνώτεροι ἓνας ἢ δύο μόνοι . . .  
Τόσους κυττάζω ἀπὸ 'μπρὸς καὶ τόσους ἀπὸ 'πίσω,  
Ποῦ δὲν 'μπορῶ 'στὰ δάκτυλα σωστὰ νὰ τοὺς μετρήσω..  
Πόσαις ἀρχαῖς ! τὸ βάρος των τὴ ράχη μου κυρτόνει.  
Στρατάρχαι, ὑποστράτηγοι, καὶ τόσοι τόσοι ἄλλοι !  
Τοὺς βλέπω, καὶ μοῦ ἔρχεται σκοτοῦρα 'στὸ κεφάλι.

Ὅπου γαλόνι καὶ σπαθὶ ἀμέσως φέρνω σχῆμα·  
Μὰ ἐξαφνα ξιππάζομαι ἐκεῖ ποῦ περπατῶ,  
Καὶ κάποτε τὸν ἴσκιό μου μὲ φόβο χαιρετῶ,  
Κι' ἀκίνητο τὸ χέρι μου δὲν μένει οὔτε βῆμα.  
Ἐχῶ καὶ ἀρχοντας μικροὺς καὶ ἀρχοντας μεγάλους...  
Τῶν σκλάβων σκλάβος ἔγινα νὰ ξεσκαδύσω ἄλλους.

Φοβοῦμαι τὸν ἀνώτερο 'στὰ μάτια ν' ἀντικρύσω,  
'Εμπρὸς εἰς τὸν ἀνώτερο φοβοῦμαι νὰ 'μιλῶ,  
Φοβοῦμαι νὰ φτερνίζομαι, νὰ βήχω, νὰ γελῶ,  
Φοβοῦμαι μὲς 'στὸν καφφενὲ ποῦ πάει νὰ καθίσω.  
Εἶναι ἀνώτερος αὐτὸς ὁ νόμος σου φωνάζει,  
Καὶ εἰς τὸ νόμο ἐμπροστὰ κι' ὁ βασιλεὺς τρομάζει.

Μὴν τρῶς, μὴν πίνης, μὴ γλεντᾷς· ὁ νόμος παραγγέλλει-  
'Εμπρὸς εἰς τὸν ἀνώτερο . . . μὲ δύο λόγια σκέτα  
Τοῦ κάθε ἀνωτέρου σου νὰ ἦσαι μαργιονέτα,  
Κι' ἂν σκοτωθῇς, νὰ σκοτωθῇς γιὰτὶ αὐτὸς τὸ θέλει.  
Μὴν ἔχης σὺ αἰσθήματα ἀνθρώπου ἐλευθέρου,  
Καὶ κάμε ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸ κέφι τ' ἀνωτέρου.

Νειάτα, καρδιά καὶ αἰσθημα δὲν βλέπουνε οἱ νόμοι,  
Κι' ἀκούει κάθε ἄνθρωπος τοὺς νόμους τοὺς γραφτοὺς,  
Πιστεύει μάλιστα πῶς ζῇ ἐλευθερός μ' αὐτοὺς,  
Καὶ εἶναι δοῦλος ποταπὸς καὶ βάρβαρος ἀκόμη.  
Μὰ σοῦτ, μοῦ λέτε, παλαβὲ, ξεχνᾷς τὴν καρμανιόλα ;  
'Αλήθεια λέτε . . . ἔ ! λοιπὸν τὰ πέρνω πίσω ὅλα.

## ΣΤ'.

Κάθε ἡμέρα 'στὸ στρατὸ  
'Ο θάνατος θὰ μὲ φοβίσῃ·  
Τὸν ἓνα κι' ἄλλον ἐρωτῶ  
Τὸ θάνατο νὰ μ' ἐξηγήσῃ,  
Κι' ὅλοι μοῦ λέν με μὲ μιὰ φωνή  
Πῶς εἶν' ὁ θάνατος ποινὴ  
Σ' ὅποιον τοὺς νόμους ἀψηφήσῃ.

Γιὰ ὅλα θάνατος ! πῶ ! πῶ !  
Τ' ἀκούω καὶ τὸ νοῦ μου χάνω·  
Καὶ ἂν καμμιά φορὰ εἰπῶ  
Κανένα λόγο παραπάνω,  
Εἶναι ἀμάρτημα βαρὺ,  
Κι' ὁ θάνατος τὸ τιμωρεῖ.  
'Ω ! τί νὰ κάνω !

Φαντάσου τί φρικτὴ σκηνὴ  
Εἰς τὸ σημάδι νὰ σὲ στήσουν  
Καὶ Πῦρ ν' ἀκούσης μιὰ φωνή  
Καὶ δέκα νὰ σὲ ντουφεκίσουν  
Κι' ἅμα 'στὸ χῶμα 'ξαπλωθῇς,  
Κουμπιὰ καὶ στέμματα εὐθὺς  
Νὰ σοῦ ξεσχίσουν !

Θάνατο ποῦχει ὁ στρατὸς !  
Οὔτε στιγμὴ δὲν τὸν ξεχνῶ·  
Παντοῦ καὶ πάντοτε αὐτὸς  
Δὲν μὲ ἀφίνει ν' ἀνασάνω,  
Τόσο τὸν βλέπω φοβερό,  
Ποῦ ἀπ' τὸ φόβο μου θαρρῶ  
Πῶς θὰ πεθάνω.

## Ζ'.

Νά ! παρέλασις θὰ γίνῃ  
Δίχως σάκκου καὶ φτερά  
'Εξῶ 'στὴν πλατεῖα τ' Ἀρῆ,  
Καὶ θὰ ἦμαι εἰς ἐκείνη  
Καὶ ἐγὼ τὸ παλληκάρι . . .  
'Ω ! ψυχὴ μου, τί χαρὰ !  
Θὰ περάσω δὲ κι' ἐγὼ  
'Εμπροστὰ 'στὸν ὕπουργό.

Στὸ Πολύγωνο ἐκεῖ  
Θὲ νὰ πᾶν μὲ μουσικὴ  
'Όλα τὰ στρατέμματα,  
Γιὰ νὰ μάθῃ ἡ Τουρκιὰ  
καὶ ἡ φίλη μας Φραγκιὰ  
Πῶς δὲν εἶναι ψέμματα.  
Θὰ περάσω δὲ κι' ἐγὼ  
'Εμπροστὰ 'στὸν Ὑπουργό.

Τί ἀσκέρι ! τί κακό !  
Τί μπουκέτο θηλυκό !  
'Όλοι καμαρόνουνε  
Τόσα νειάτα διαλεκτὰ,  
Καὶ μὲ στόματ' ἀνοικτὰ  
Μᾶς ἀποθεόνουνε.  
Θὰ περάσω δὲ κι' ἐγὼ  
'Εμπροστὰ 'στὸν Ὑπουργό.

Νά ! κι' ὁ Ὑπουργὸς 'στὸ ἄτι  
Λοξὰ βλέπει μ' ἓνα μάτι  
'Όλων τὸ παράστημα·  
Μὰ κι' ἐμὲ, θαρρῶ, κυττάζει,  
Καὶ χαρούμενος θαυμάζει  
Τὸ κομψό μ' ἀνάστημα.  
Θὰ περάσω δὲ κι' ἐγὼ  
'Εμπροστὰ 'στὸν Ὑπουργό.

Ἡ τρουμπέτα μας σημαίνει,  
Καὶ τὸ τάγμα μας περνᾷ  
Ἀπ' τὸν Ὑπουργὸ μ' ἄερα . .  
Ἴδате, Ῥωμηοὶ καὶ ξένοι,  
Ὅσοι ἤλθατ' ἐδῶ πέρα,  
Σουρῇ ἄλλον πουθενά ;  
Νὰ ποῦ πέρασα κι' ἐγὼ  
Ἐμπροστὰ 'στὸν Ὑπουργό.

### Η'.

Μάγειρας θὰ γίνης,  
Κρέατα νὰ πλύνης  
Καὶ φαγεῖ νὰ δίνης . . .  
Ἄλλο ξαφνικό !  
Ὅλα θὰ τὰ πάθης,  
Κι' ὅλα θὰ τὰ μάθης  
Εἰς τὸ τακτικό.

Λέξε μὴν προσφέρης . . .  
Ξέρεις ἢ δὲν ξέρεις  
Τὴ μαγειρική,  
Μάγειρας θὰ γίνης  
Κι' ἐν καιρῷ εἰρήνης,  
Βίδ' ἄλλοιῶς θὰ μείνης  
Μέσ' στὴ φυλακή.

Συμφορὰ μεγάλη !  
Τὸ μυαλό μου πάλι  
Στρίβει καὶ χαλᾷ . . .  
Κάμετέ μου μία  
Κᾶν διδασκαλία  
Ἀπ' τὸν Καζαμία  
Τοῦ κύρ Πεταλᾶ.

Ὅνειρα ὥραϊα,  
Παλαιὰ καὶ νέα,  
Κάθε μιὰ ιδέα,  
Πόθοι ἐθνικοί,  
Γίνοντ' ὅλα σκόνη,  
Κι' ἔχω σκέψι μόνη  
Τὴ μαγειρική.

Ἄφησε τὴν τρέλλα  
Καὶ κοντά μου ἔλα,  
Μοῦσα ποθητή,  
Νὰ μὲ συντροφέψης,  
Ῥύζι νὰ παστρέψης  
Καὶ νὰ μαγειρέψης  
Μὲ τὸν ποιητή.

Souris

### ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Οἱ πολιτευόμενοι μας ἀφοῦ ἐξήντηλσαν ἀναμεταξύ των  
τὸ ῥωμαϊκὸν ὕβρεολόγιον, ἐδέησε ν' ἀρχίσουν ν' ἀντλῶσι  
καὶ ἐκ τῶν βωμολογιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πρῶτος ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀνοστότατα ὠνόμασε τὸν κ. Δε-  
ληγιάννην *Ρινεγκαταπηξιγένειον*.

Τὴν λέξιν ταύτην ἡμεῖς πρῶτοι τὴν μετεχειρίσθημεν λίαν  
ἀπροπυδῶς διὰ τὸν κ. Μπένσην. Πράγματι παρὰ τῷ ἐν-  
τίμῳ αὐτῷ δικαστικῷ μεταξὺ ῥινὸς καὶ γενείου ὑπάρχει  
σύγχυσις ἐξουσιῶν. Ἡ ῥίς βόσκει ἐλεύθερα εἰς τὰ γένεια.

Τώρα μανθάνομεν ὅτι οἱ δεληγιαννισταί, ἐκδικούμενοι  
καὶ ἀναμνησκόμενοι ἡμερῶν ἀρχαίων τοῦ ἀρχηγοῦ των,  
ὀνομάζουν εἰς τοὺς κύκλους των τὸν κ. Καλλιγᾶν *ρίνεγκα-  
ταπηξυόγιον* !

Καὶ ἄλλο θῆμα βουλευτοκρατίας.

Μετὰ δεκαετὴ ἔντιμον καὶ διακεκριμένην ὑπηρεσίαν ὁ κ.  
Π. Ν. Ἀποστολόπουλος, ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ἐν Κερ-  
κύρᾳ, ἵνα μὴν ἀπολυθῇ ἐδέησε νὰ ὑποβιβασθῇ διὰ νὰ οἰκο-  
νομηθοῦν τὰ πάντα. Ὅπως τὰ πάντα εἶναι ἀνάποδα παρ'  
ἡμῖν, αὐτοὶ οἱ ὑποβιβασμοὶ εἶναι οἱ ἀληθεῖς προβιβασμοὶ τῶν  
Ἑλλήνων ὑπαλλήλων.

Ἐπαύθη δὲ καὶ ὁ ταμίης Ζακύνθου κ. Παντελάκης, ἀνε-  
γνωρισμένης ἱκανότητος καὶ τιμιότητος, προαχθεὶς πάντοτε  
ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας, οὐδέποτε δι' εὐνοiῶν. Κύριε Σωτηρό-  
πουλε, ὀλιγωτέραν ὑποκρισίαν καὶ περισσοτέραν συνείδησιν !

Ἐξεδόθη τὸ *Ἡμερολόγιον τῶν Νέων Ἰδεῶν*, τιμώμενον  
μόνον ἀντὶ **30 λεπτῶν**. Εἶναι ἡμερολόγιον ἀμερικανικῶ-  
τατον, ἐφθηνδὸν καὶ πλήρες πληροφοριῶν, ὁδηγιῶν, στατιστι-  
κῶν καὶ τερπνῆς ἀκόμα ὕλης. Ἔχει καὶ σχῆμα τσέπης. Τὸ  
κομψὸν ποιημάτων τοῦ Νίκου ὅπερ δημοσιεύομεν κατωτέρω  
ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς ποιητικῆς του σελίδος.

Ἡ *Διάπλασις τῶν Παίδων*, τὸ παιδικὸν περιοδικὸν τῆς  
πρωτεύουσας, προετοιμάζει καλλιτεχνικώτατον δῶρον διὰ  
τοὺς ἐγγραφησομένους μικροὺς νέους συνδρομητάς. Βιβλιαρί-  
διον πρωτοφανὲς εἰς τοὺς παιδικοὺς ὀρίζοντας, συνταχθέν  
μετ' εὐρείας ποικιλίας καὶ θαυμασίου humour ὑπὸ τοῦ ἰδρυ-  
τοῦ ἀρτιγενοῦς παιδικῆς φιλολογίας Αἰμιλίου Βίμαρμένου καὶ  
ἐκδοθησόμενον εἰς τὸ καλλίτερον τυπογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

### ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Μπροστὰ, μπροστὰ οἱ στίχοι μου λουλουδι δίχως μύρο  
Τοὺς βάζω καθὼς βάζουνε σὲ μπουκετάκι γύρω  
Λίγο κισσὸ, λίγο κισσό.

Δὲν ξέρει ἡ ἀγάπη μου στὸ στόμα ν' ἀναιδαίνῃ  
Ξέρει μονάχα ὅπου δεθῇ παντοτεινὰ νὰ μένῃ  
Σὰν τὸν κισσὸ, σὰν τὸν κισσό.

N. Γ. Καμπᾶς.